



502 - 2022
Tinta/Paper
70 x 100 cm

GEOMETRÍAS DE LA MEMORIA LIDÓN ARTERO

13 DESEMBRE 2025 - 14 FEBRER 2026
INAUGURACIÓ : 13 DESEMBRE 12h

MURMURIS

Elaborar un diari arreplegant fragments incansablement i arreplegar fragments incansablement per al seu diari. Amb el temps, connectar els fragments a la recerca d'allò sobre què no es pot parlar, sobre el que ella no pot parlar. Sap que el llaç que unix el llenguatge amb el món és terriblement feble i que el llenguatge es va anar deteriorant en el transcurs dels anys, desgastat per un ús d'incomptables perversions.

Així que decidix no alçar la veu i eliminar histrionismes, decidix que les accions siguin humils i es dirigix tan sols a aquells que vulguen molestar-se a escoltar.

Hi ha una cosa ancestralment femenina en els seus actes, ella espera l'arribada de l'ocàs per a murmurar-nos els seus anhels.

Durant el dia, vaga entre les boires del seu interior preguntant sobre accidents sense mèrits, s'ha distret amb el barret roig del transeünt suós i amb l'amabilitat de la conductora del lexus que li ha cedit el pas. Ha triat fotos de revistes antigues i s'ha detingut per a mirar els aparadors de les múltiples pastisseries, una d'elles amb només apetitoses bocades de pastís de formatge i tan sols fragments de pastissos de formatge, alguna cosa que, ha pensat, ella mai vendria. No obstant això, sí que ho faria si un tros de pastís anara al costat del bracet desmembrat d'una nina antiga. Un altre tros al costat d'un incomprensible collage de paper i fusta, i un altre, inseparable del fort aroma i del botó del jupetí d'un dandi vell i presumtuós.

Així treballaria

Així treballa

Un punt com a principi

Una xarxa

Una xarxa parcialment acolorida, joc de vincles après en una llar en la qual les dones teixien tot el temps i mai alçaven la veu, sempre murmuraven.

En aquell lloc la vida passejava per les tangents.

“El llenguatge no sap de la meua boca tancada, el llenguatge s'apaga quan la imatge em parla del vent, un vent de tardor que em gela després de travessar un secret de branques d'un bosc irrespirable que oculta la meua sorpresa per la presència d'un sol arbre que manca d'arrels. Aquell dia passejava amb ganes de ballar, els meus braços van descompondre la sensatesa del moviment amb estranys i colèrics trencs. Se m'escapava el componiment i en els espasmes vaig pensar que em convertiria en un arbre de branques seques, només i res més que branques seques, una xarxa de branques que lentament m'embolcarien amb dolçor, una xarxa que descompondria en fines i reiterades línies paral·leles formant paisatges tenebrosos pròxims al silenci. Pesar, vincles, obsessions i ansietat. La seua enunciació és una blasfèmia.

Mai faig servir frases amb majúscules, mai escric pamflets contra l'acadèmia ni pense que l'única cosa verdadera és el caos i no obstant això...

Teixint xarxes obsessives el color de les quals murmura paisatges amenaçats.

Sang i foscor

Solitud i desig

Coàguls precisos engendrant xarxes obsessives que murmuren paisatges de sang, foscor i desig.”

II

En les pel·lícules de Bea Tar els protagonistes no són els seus personatges sinó els llargs travellings i les pèssimes condicions ambientals.

La mirada es dilata en els seus ombrívols i interminables plans seqüència d'aire i pluja.

L'obra de Lidón Artero ens obliga també a recórrer lentament els seus paisatges.

Un turó amb dos fileres d'arbres secs.

I sobre ells

un matí de branques enrevessades intentant copular
mentres s'escolten notes disperses d'un trist piano.

En l'horitzó la llum s'escapa
I l'espessor emmarca i invadix.

El desig murmurat s'enuncia
tímidament
s'enuncia.

I la vida passeja per les tangents.

Pepe Romero

Referències:

La clase de griego. Han Kang. Random House

Cuentos atados a la pata de un lobo. Angélica Liddell. MASTATIERRRAS ED.

Satantango. 1994. Bela Tar y László Krasznahorkai

El caballo de Turín. 2011. Bela Tar